

HALÁLTÁNC A KISEBBSÉGI KÉRDÉSEL.

A német márka gurul és — Rómában minden eladó. A mohácsi vész utáni szörnyű *ki-ad-többet-érte-morál*, új pusztító mérgek gyüledékeivel, megsokasodott szeméttel újult föl a háborús nemzedékekben. A reform-impotensek, a szociális selyemfiúk, a nemzetvédelmi gunman-ek, a radikális gangsterek, a jobboldali Rocamble-ok és baloldali Matuskák versenyt rikoltanak a nagy piac tébolyult ajánlközásaiban. Mohó és ravasz széthunyorgatással lesik, hogy a nép-légy milyen maszlagra döglik, milyen mondat-dakszlik tudják legbiztosabban kikergetni a szavazó paliból a voks-ürgét, milyen jelszó kongatása csalja előfizetésre az olvasó palit: és árulnak mindent, ami kell: papírtalpú *nemzetpolitikát* (a szó ép olyan talmi, mint csinálói) surrogatum-világmegváltást, zacharin-paraszitszociográfiát és gerstli-liberálizmust. Decentralizáció és regionális lélek, irredenta és antizsidóizmus, legitimizmus és philozsidóizmus, szabadkirályválasztás és vámegység Németországgal, új valutáris alap és racionalizálás, diktatóri rendszer és korcs fascizmus, szalonbolsevizmus és vakond-hitlerizmus stb., stb. egymásután lobognak az én-bódé legrikítóbb árucikkei közé. Az élelmesebbek egyes rekeszű boltjában pedig egyszerre kapható minden jó s az új napok piszkos meglepetései ilyenféle csodákat tálnak: *a kormánypart ellenzéki frakciója, az ellenzék korrupciója, a jobboldal baloldali szárnya, a bolseviz-*

mus fascista hajlandóságú csoportja, a hitlerizmus bolsevista alakulata stb., stb. És ha sikerül a jobb vagy baloldali, a náci vagy bolsi, a nemzeti vagy nemzetközi álarc alá pillantanod: ugyanazt a zsákmányra gerjedt embergörényt látod, az áldozatra ugrás irtóztos vonásaival, a vért csapoló fogak kegyetlen vigyorgásával, a lelki büz-zacsokók dögletes szagjaival.

Oh, hogy szétkutatnak magukban ez irtóztos telekitér vigécei: hogy mi van eladó, mit válthatnak magukból pénzre, állásra, rangra, hatalomra! Felekezetet és magyarságot, férfiságot és lelkiismeretet és ha már egyéb nem akad, hát piaci tőkévé teszik azt a beteg dátumot, amikor gondtalan apjuk anyjukat az ő életük csirájára fertőzte. Már nemzedék a nyavalyás, már zsvány-szolidaritás és közös zsákmányt jelző titkos makkhetes számára az, hogy a többi hasonló szülei is egyazon történelmi éjszakában végezték a végzetes összekapaszkodást, mint az ő tettesei. Már képes ravasz összejátszásban megrabolni, elárulni, aláaknázni, meggyilkolni a magyarság Jegnagyobb értékeit, a magyar élethit, magyar megmaradás legfőbb biztosítékait is: ha azok — tényleg vagy csak kores agyuk beteg rémületében — a nemzedék gang útjában állnak vagy piszkos éhségű játékaikat veszélyeztetik.

Átkozottak voltak a háború előtti és a háborús évek éjszakái s a sok éjszaka együtt egyetlen elátkozott éjszaka volt. Régen, az író és politikus, a szerkesztő és a pártvezér, helyes vagy helytelen úton, több vagy kevesebb tehetséggel: a maga született vagy beléje nevelt tartalmát akarta irányító tartalommal tenni, lelkének azt az akarata fölötti akaratát, melyet elhívásának, énje legfőbb értékének érzett, ő akart irányítója, hitteremtője, papja lenni a tömegeknek és a saját

hite, meggyőződése, életakarata alá parancsolt seregekkel ment a történelemcsmálás harcába. Ezek a nemzedék-görények pedig, mint groteszk majmok, mint egy hulla-cirkusz szörnyű bohócai vagy valami fertelmes lebuj-üzlet vigécei: szimatolják, szagolják a tömegek farát, hogy a vegyi rothadék szétoszló szagából megállapítsák: milyen ételeket szeret a voksokat köpő ezerfejú öfelsége. És ők szállítanak bármit: alkoholt és kokaint, bomlásnak indult húst és erjedt kenyeret, a bűn és csőd bármily gerjesztőjét, csakhogy üzlet legyen az üzlet.

Így történhetett meg, aztán az az elképesztő természetrajzi csoda: hogy e görényarcú nemzedék-bozótok fekete sűrűiből mind tömegesebb rikácsolással száll föl a zaj: — Rendezzük a kisebbségi kérdést! — Adjunk jogokat a kisebbségeknek! — Teljesítsük a kisebbségek jogos követeléseit! — Úgy látszik: Magyarország a csorduló tej és csepegő méz Kánaánja lett. A magyar faj az élet tetejébe került s egyéb dolga sincs, mint naponta huszonnégy órán át kalánozni a sárga lét, mely Hencidától Boncidáig, vagy helyesebben Királyházától Biharpüspökig folyik. A magyar élet minden szüksége torkig elégtűlt s Árpád boldog fiait és leányait legfennebb csak a túlhízás és érlemzesedés halványabb veszélyei fenyegetik. Nem is sürget már semmi más probléma, mint ez az egyetlenegy, melyet jobboldali betű-bordélyos és baloldali szellemi bootlegger napról-napra fülébe nyüzsög az elnyomó zsarnok magyarságnak: — Teljesítsük a kisebbségiek jogos kívánságait !

Melyik az a valóság, mely e duzzadó szívű nemes rabszolgaszabadítóknak szájába adja ezt a hősi kiáltást? Hol van ez a nekilendítő realitás? A nekünk marcangolt töredék Magyarország ira-

gikus határai között? Vegyük át a vizsgálóbíró magas szerepét s kétezer év tudományos fejlődése által szentesített módszerrel az öt érzékkel megfogható fényekből állapítsuk meg: 1. *Kiknek vannak teljesítetlen jogos kívánságai.* 2. *Kiknek van okuk elnyomatásért, hátraszorításért kiáltozni?* 3. *Kik nem teljesítik a teljesítetlen jogos kívánságokat?*

Vegyük elő a legmagasabb: az emberi lelket Isten felé építő szakma, az Egyház névtárát. Püspökök? Németek. Prépostok, apátok? Németek, kisebb részben szlávok. Kanonokok, theologiai professzorok, rendfőnökök és egyéb méltóságok? Németek, kisebb részben szlávok. A Magyarországon többséget alkotó magyarság többségét a kislebánosok, hitoktatók, káplánok, egyházfik, sírásók szerény seregében találhatod meg. Isten és Egyház idegeneknek jelent irányítást, rangot, hatalmat, jólétet Magyarországon. Mintha Isten és Egyház örök elítéléssel mondaná a katolikus magyaroknak: — Ti csak másodrendű, kitermelt katolikusok lehettek. Összegezés: *egyházi téren a magyarságnak vannak teljesítetlen jogos kívánságai, a magyarság hátraszorulása kiált a szemekbe, a magyarság jogos kívánságait kell teljesíteni.*

Lássuk a történelmet csináló, sorsokat meg szabó kormányzás, közpályák névsorait. A magyar főrendiház tagjai? Nagyrészen németek, szlávok, zsidók. A parlament tagjai és irányító vezetői? Jórészen: németek, zsidók. A magyar kultúra legfőbb irányítója s minisztériuma irányító elemeinek jó része? Németek. Az egyetemek és főiskolák tanárai? Hihetetlen arányban: németek. Az igazgatók, főigazgatók, egyéb irányítók jelentős része? Németek. A magas bürokrácia, a magas bíróság, az adminisztráció, a városi ható-

ságok irányító elemei? Nagy részben németek, kisebb részben szlávok. A magyarság olyan perccel sincs képviselve közöttük, amely a legkisebb kisebbséget megilletné. Következmény: *Az élet mind e terein a magyarságnak vannak teljesítetlen jogos kívánságai, a magyarság elnyomtatása kiált a lelkekbe, a magyarság jogos kívánságait kell teljesíteni.*

És hogy állunk a honvédelem, a katonai érvényesülés terén? Eredeti vagy megmagyarosított nevek alatt: a magas katonai méltóságok meglepően jelentős része németvérűek kezében van. *Fel kell ismételnem újból a kérdést? Le kell vonnom újból a következményt?*

Vizsgáljuk most a pénzügyi, a gazdasági életet, a bank, a kereskedelem, az ipar roppant piacát, ahol a csapra ütött népverejték palotákat, mérhetetlen földbirtokokat, gigászi vagyonekat és korlátlan lehetőségű jövőt teremt. Kiké a paloták, a mérhetetlen földbirtokok, a gigászi vagyonek, a korlátlan lehetőségű jövő? Zsidóké, kisebb arányban németeké, szlávoké s a grófi kisebbségé. Kié a verejték? A magyarságé. Eredmény: *a pénz, a kenyér, a hódítás, a jövő kilátásaiban a magyarságnak vannak teljesítetlen jogos kívánságai, a magyarság minden természetrajzi törvényt megcsúfoló elnyomtatása üvölt a lelkiismeretekbe, a magyarság jogos kívánságait kell teljesíteni.*

És minden összefoglalás összefoglalásául: Magyarországon az élet minden terén kiknek a kezében van a kiválasztás, a szelekció, vagyis az a hatalom, hogy a megüresedett vagy új állásokat új személyekkel töltsék be, hogy ösztöndíjakra, kitüntetésekre, irányításra, tandíj- vagy bármily kedvezményre egyéneket jelöljenek ki? Az idegen fajúak, különösen a németek és zsidók

kezében. A magyar Magyarországon csak úgy szerezhet érdemeket a jövőre, ha a német vagy zsidó faj életérdekeibe, ideológiájába, frazeológiájába beszervezkedik. Oh, melyik fajnak vannak teljesítetlen jogos kívánságai Magyarországon! Melyik fajnak elnyomása, kiszorítása, megrablása lett kétségbeesett történelmi segélykiáltása! Ma: a történelem nagy fordulójánál millió nyomorúság, millió szükség, millió probléma kiált a megcsalt, kisémmizett, kitért magyarság felemelésére. És a telekitérré züllött közéletnek e korcs banditái, a haláltánccá kavargó napoknak e nyomorult férfiszajhái nem hallják az anyatest millió jajkiáltását, hanem: arcátlan hajszájukban a pénz, a zsákmány, a zshivány érvényesülés és a guruló német márka után: újabb és újabb aji.ót nyitnak a rettenetes idegen Halálnak.

2.

Igen: teljesíteni kell a kisebbségek jogos kívánságait. De melyek Magyarországon a kisebbségek jogos igényei?

Mert így kell ezt kérdezni: Magyarországon. Hiszen világos: más a nemzetiségi kérdés az amerikai Egyesült-Államokban, más Franciaországban, más Spanyolországban, Németországban és egész sajátosan más Magyarországon.

A kisebbségi kérdést, vagy régibb, helyesebb és kifejezőbb elnevezésével: a nemzetiségi kérdést: mindenütt a nemzetet megalkotó faj, az a faj, mely az országnak történelmi nevet adott, oldja meg a maga organikus szükségei, legmélyebb életérdekei szerint. Az a faj, mely nyelve, kultúrája, pszihéje, szerves történelmi céljai egységében nemzetté forrasztotta mindazokat a fajokat, melyek országa határain belül laknak. Ha ez nem így volna, ha a nemzet elnevezés nem ilyen egy-

séget jelentene: az emberiség nagy egységes arcú életműhelyei helyén egy képtelen Babel zagyvasága bántana s az emberiség legmélyebb szépségei, legsajátosabb kifejezései odavesztek volna egy egység, terv, forma és cél nélküli történelmi élet zűrzavarába. Aki pedig itt Svájc vagy az Egyesült-Államok példáját hozza föl ellenérvül: az vagy gyógyíthatatlanul hülye, vagy megfontolt szándékkal nem becsületes.

A nemzetiségi kérdés megoldása tehát természetesen más-más formában lesz a történelmi élet termékeny eleme. E megoldás kialakulására a következő tényezők hatnak mint meghatározó elemek:

1. A nemzetet megalkotó faj számviszonya az egyes nemzetiségek számához.

2. Milyen természetes, vérszerinti hátvédje van az ország határain kívül a nemzetet megalkotó fajnak és milyen az egyes nemzetiségeknek?

3. Milyen a történelmi jogi helyzete az egyes nemzetiségeknek az uralkodó fajjal szemben?

4. Milyen a nemzetalkotó faj *a)* politikai, *b)* kulturális, *c)* szociális értéke és lehetősége?

Az első pont szerint a következő megfontolások határozzák meg a nemzetiségi probléma megoldását Magyarországon: Horvátországot és a tengervidéket nem számítva: a magyar faj száma úgy a régi integer, mint a mai Magyarországon nagyobb volt bármelyik nemzetiség számánál. De a régi Magyarországon a magyarság száma kevesebb volt, mint az összes nemzetiségeké együttvéve, míg a megcsontított Magyarországon a magyarság az összes kisebbségekkel szemben nagy többséget jelent.

Ehez kell venni a 2-ik pont tényeit: A magyar faj egyedülálló, rokontalan nép Európában és így a határokon kívül semmi más olyan nép

nincs, melyet a vér, nyelv vagy kultúra rokonsága egyéni fejlődésének természetes hátvédjévé tenne. Viszont: a többi nemzetiségeknek, a különböző német, szláv rétegeknek és a zsidóságnak óriási hátvédje, természetes erőforrása a német és a szláv tenger, és a gazdasági hódítása által világ-hatalommá nőtt zsidóság.

Mi következik mindebből?

Az, hogy a kisebbségi kérdés megoldása, ha az tényleg a magyarság organikus történelmi termése lesz: nálunk sajátosan más és ezekhez a fennebbi tényekhez szabott megoldás lesz. *Nekünk a minden nép törvényeitől elismert jogos életvédelem szükségzerű parancsából sokkal több biztosítékra, erősebb korlátokra, az államélet és az egész történelemcsinálás teljes kezünkbe vételére van szükségünk, hogy egyéni fejlődésünket, egyéni arcunkat a magyar Állam és a magyar Nemzet fejlődésében és arcában az egész egyetemes emberi alkotás érdekében megvalósíthassuk.*

Tudom, hogy a harmadik pont felvetése: — milyen a történelmi jogi helyzete az egyes nemzetiségeknek az uralikodó fajjal szemben — sokak előtt, akik az erőt teszik egyetlen törvénné, tárgytalanak látszik. Azt hiszem, hogy ez a semmibebevétel csak a mai ököljogos napok múló morális betegsége. Lehetetlen, hogy az a kor, mely ha nem is tetteiben, de minden frázisában a jog, tiszteletére s a szociális igazságra hivatkozik: semmibe vegye az elvégzett munka, a kiöntött vér, a megépített kultúra jogát. Pedig a történelmi jog annyi, mint: az elvégzett munka, a meghozott véráldozat, a megépített kultúra joga: a munka joga. Ma már körülbelül tudományos tény az, hogy Erdélynek már a honfoglalás előtt volt magyar (székely) lakossága. Bár ez a tény a mai szempontunkból nem fontos. Az is tudományos tény, hogy az

aránylag csekély számú magyarság elég gyorsan: és könnyen foglalta el a történelmi Magyarország területét. Ez a csekély ellenállás azt jelenti, hogy az akkori Magyarország területén nem volt egy egységes történelmi akarat, egységes kultúra, egységes történelmi öntudat formáiban élő nép. Bár: ha lett volna is ilyen, a mi tárgyunkra ez teljesen közömbös volna: mert az ezerévelőtti erőszak ma, az ezer év elvégzett munkája és áldozata után: hibátlan, jogcím lenne. *Érdekes, hogy azok bolygatják az ezerév előtti birtokbavétel jogosságát, akik a mai véletlen győzelem erőszakát teljes és örökre szóló jogforrásnak hirdetik.* Annyi bizonyos: mi voltunk az elsők, akik a történelmi Magyarország, területén egy külön egységes gondolatú történelmi közösséget építettünk meg. És az is bizonyos, hogy azoknak a nemzetiségeknek jó részét, melyek ma új követelésekkel döngetik a magyar Állam biztonságát s a magyarság jóhiszeműségét: mi telepítettük be időről időre a nemzeti háztartás bizonyos funkcióinak ellátására. Vagy pedig: hálátlan és hűtlen idegen királyaink hozták be őket azzal a sunyi gyilkos gondolattal, hogy ezek a betelepített idegen rétegek hadi bázisok legyenek az ellen a magyarság ellen, melynek mindent köszönhetnek. így ezek a nemzeti képletek vagy általunk önként és bizonyos célokra alkalmazott nemzetháztartási alkalmazottak, akiknek csak a magyar állam, magyar kultúra és magyar történelmi célok egységében van jogos értelmük. Vagy sunyi történelmi gyilkossági kísérletek maradványai, akiknek az elvégzett magyar történelmi munkával, a magyar kultúra egységével szemben nem lehet semmilyen jogos külön követelésük.

Ezeknek a magyar Állam, magyar kultúra tégláiul valaha behozott nemzetiségi képleteknek

jogi helyzetét azonosnak állítani azoknak a nemzetiségi rétegeknek helyzetével, melyeket a véletlenül győzelemre zökkent trianoni hatalmak márról holnapra, — ezer éven át fejlődött történelmi hagyományaikkal, megépített kultúrájukkal s az azt kifejező ősi nyelvvel, — áttelekköny veitek idegen impériumok hatalma alá: minden jog és minden szociális igazság megtagadását jelenti.

A negyedik pont három kérdésére külön, kell felelnünk.

Milyen a magyarságnak; politikai értéke és lehetősége? Ez a sajátos arcú rokontalan faj, mikor idejött, a maga viszonylagosan csekély számával az itt történelmi értelem nélkül élő néptöredékeket egy új történelmi alkotás egységébe tudta egyesíteni. Keleteurópa szláv, német és egyéb töredékű néptengerében úgy tudott egy egyéni arcú történelmi épületet emelni, hogy ez mégis a nyugateurópai kultúra előretolt műhelye és védőműve volt. Hatalmi erejével meg tudta akadályozni, hogy Keleteurópa e része állandóan a kisebb fajok marakodása, vagy a német vagy szláv világhatalom könnyű zsákmánya legyen. És éppen rokontalan volta teszi ezt a népet a legalkalmasabb történelmi eszközzé a jövőben, hogy Keleteurópa és a Balkán népeit olyan egységűbe hozza (lásd 9-ik Füzet: Keleteurópa), mely mind-ezeknek a népeknek a legnagyobb védelmet jelenti a német és orosz világhatalmi veszéllyel szemben és amelyben minden keleteurópai nemzet biztosítéka lesz minden többi keleteurópai nemzet egyéni szabad fejlődésének. A magyarságnak itt mással nem helyettesíthető pozitív történelmi hivatása, nélkülözhetetlen és szükségszerű történelmi funkciója van: mert ez a szerep egyszersmind életösztönének egyetlen természetes külpolitikai megnyilatkozása, legmélyebb életérdekeinek ma-

tematikailag megszabott eredője, életakarátának, szükségszerű iránya.

Ez a keleteurópai védelmi és gazdasági együttműködés természetes következménnyel fogja megszüntetni a bántó és ma már groteszk „nagy-hatalom” elnevezést és a velejáró ideológiát. A kis nemzetek e történelmi szervezkedése elhárítja azt a veszélyt, hogy egy szép napon a világ négy-öt legnagyobb impériumai felosszák maguk iközt a Földet. És ez á keleteurópai szervezkedés talán kezdete lesz egy minden egyes államnak legnagyobb biztonságot és leghababbb egyéni fejlődést jelentő európai együttműködési rendszernek.

Milyen a magyar faj kulturális értéke és jelentősége?

Betörve idegen Egyház, később idegen uralkodóház és idegen uralkodó osztályok idegen lelkű és idegen célú életformáiba: a magyar lélek ott, ahol csak egy kis mozgási tere marad: mégis sajátos arcú mélyen emberi kulturális termést hoz az egyetemes emberiség termésébe. Irodalmunk messze fölébe magaslik bármely keleteurópai nép irodalma fölé, a lírában és a szépprózában pedig Európa legelső népei sorában vagyunk. Népirodalmunk, népzeneünk és népi képzőművészetünk csodálatos öskelyhű külön virága Európának, roppant lehetőségeket rejtve magában egy sajátos művészi fejlődés számára. A magyar lélek szétsugárzó hatalmát mutatja, hogy a történelmi Magyarország idegen nemzetiségeinek igen jelentős része ösztönösen, minden kényszer nélkül magáévá tette a magyar nyelvet, a magyar lelket s ma »már csak történelmi kutatások tudják megmutatni egykori idegenségüket. Különösen a magyar reformáció volt ilyen hatalmas asszimiláló erővel. Jellemző tünet — s a háború alatt volt a

legszembeötlőbb — hogy még idegen ajkú kép-
leteink is, ha a bánat, öröm, vagy heroizmus nagy
felszabadító lelki hullámait akarják kifejezni: a
magyar ritmus, a magyar lélek formáiban teszik.
Iparművészetünk nem egy téren a legjobbat adta
Európában. Felekezeti iskoláink egészséges demo-
kráciájukban mindig az egész európai kultúra
vigyázásával fejlesztették tovább a magyar kul-
túrát. Történelemben és nyelvészetben sajátos
helyzetünk külön nagy feladatokat jelölt ki a ma-
gyar tudományosság számára, melyek vizsgálása,
megoldása mintegy organikusan a miénk. Ha
meggondoljuk, hogy mindezt a hatalmas ered-
ményt egy folytonosan harctér-országban, ezer
szenvedés, ezer gátlás közt, idegen dinasztia, ide-
gen kizsákmányoló osztályok életformáiba: sok-
szor nyelvébe kényszeríve értük el: tudományosan
megokolt a biztonság: ha a magyarság Magyaror-
szágon minden téren kezébe ragadja az irányítást
s a maga által kitermelt formákban a maga egye-
deivel csinál történelmet és kultúrát: egészen sajátos
és gazdag termést fog adni az emberiség kul-
túrájának. Kérdés: nem innen fog kiindulni az
egész európai kultúra megújhedása?

Milyen a magyar faj szociális értéke és lehe-
tősége?

*A magyarság új honfoglalása s a szociális
igazságtalanságok megszünetése Magyarországon:
voltaképen egyetlen és ugyanaz a földadat más más
oldalról nézve. Mindkettő feltételezi a másikat s
egyik sem valósulhat meg a másik megvalósulása
nélkül.* A nemzeti termést, nemzeti munkát ki-
zsákmányoló uralkodó rétegek 95-98 percentben
idegenek s hatalmuk megépítésében sokat köszön-
hetnek ádáz faji sovinizmusuk sunyi és bűnös
szolidaritásának. Ha végignézzük a legnagyobb
vagyonnal és jövedelemmel rendelkezők, a leg-

több adót fizetők, a fővárosi ház- és telektulajdonosok stb. névsorát: olyan eredményt kapunk, mely bármely más országban a legképtelenebb természetrajzi vicc groteszk hatását tenné. Az új magyar honfoglalás: az államélet és társadalmi szervezkedés teljes kézbevétele a magyarság által: a töredék faji politikák helyébe egy olyan nemzeti politikát teremt meg, melyben a magyar nemzeti munka tömegeinek bármily vérű egyedei a munka egyenlő védelme s egyenlő szociális feltételek mellett építhetik meg életüket. Az új magyar honfoglalás tehát nem jelent kitagadást, igazságtalanságot, veszélyt egyik fajtöredék dolgozói számára sem, csupán a kizsákmányoló, a szociális veszélyt jelentő rétegeket fogja elhárítani a magyar fejlődés útjából. Magyarországon az igazságtétel a magyar faj számára azonos a szociális igazságtétellel.

3.

Teljesítsük a nemzetiségek jogos kívánságait! Igen. De ez a *jogosság* az egész egységes magyar történelmi életnek organikus termése legyen. Mert csak így jelent fejlődést, egységes kultúrát, közös célokba ívelő hatalmas történelmi építést a magyar nemzeti munka minden tagja és rétege számára.

Wilson? A tőzsér Amerika, mely kecsesgató kouponokért ment bele a világháború gigászi üzletébe: a véres bolt felszámolásakor, mint ártatlan hóvirágot, ezt a filozoptert tüzte a békekonferenciás kajzerkabátja gomblyukába a maga amerikai katedrán kiagyalt pontjaival. A hóvirág nem is volt olyan ártatlan, mint amilyennek szeráfi szerzője fehérítette. Mert a wilsoni pontok igen alkalmasok arra, hogy a legyőzött ellenséges államokba bevigyék a szétbomlasztás, a minden-

napi lázadás, a történelmi Babel gerjesztő csíráit. A győztes államok pedig úgy bánhatnak ezekkel a nemes pontokkal, mint a gazdag magyar paraszt az esernyőjével. Van neki: de nem használja, ha esik az eső.

Semmi sem mutatja jobban a múlt bűneit a magyarsággal szemben és a két Tisza irtózatosságot (felelősségét) minden magyar tragédiában: mint az a fejetlenség, melyet a tájékozatlan, szerves ideológia nélküli, teljesen szervezetlen magyarság mutatott és mutat „függetlensége” első két évtizedében. Századokon át: a magyar életösztön égő sóvárgása volt, hogy az idegen dinasztia és Ausztria lecsúszzanak a magyarság hátáról. Ez volt a magyarság legjobbjainak közös hitvallása s a magyar népi tömegek titkos megváltó-várása. És amikor — bár irtózatosságon — beütött a nagy felszabadulás: mint a lefejezett bóka végigrángtunk egy esomó olyan mozgást, melyet nem lett volna szabad elránganunk és nem tettünk úgyszólván semmit azokból a teendőkből, melyeket az életösztön leg-
elemibb parancsa szerint tennünk kellett volna. Viszont az öntudatos, célját látó némettség, az a némettség, amelynek hatalmáért hoztuk a világháború minden áldozatát, egyszerre meglátta, hogy milyen hódítási lehetőségei rejlenek a wilsoni pontokban az ők érdekeiért ledöfött magyarság ellen. Kettős csoportra oszolva pompás stratégiával és pompásabb taktikával intézték a *Dringet nach Osten*. A „német kisebbség”-arcúak hadosztálya komor ökölgömbölgésekkel követelte a wilsoni pontoknak az ők érdekeire lefordított teljesítését. Az „asszimiláltak”, a „hazafiak”, a „jobb magyarok”, az „intranszigiens, fanatikus és izzó magyarok” pedig bő adagolással maszlagolták be a magyar középosztály ténfergőinek, hogy nekünk még Wilsont is kupán kell dömpingelnünk a

kisebbségek, különösen a német kisebbségek dédelgetésében, hogy 1. a szomszéd imperiumok kényszerüljenek eme ülepre ejtő példától csakazértis-versenyben mindennap tescheni vajjal kenegetni és Károlyi-féle pasztőrízalt tejben fűrösztgetni a hatalmuk alá könyvelt magyar kisebbségeket. 2. Hogy az erdélyi szász, román, örmény, görög, zsidó, cigány, a felvidéki tót ruthén, zsidó, a délvidéki román, szerb horvát, vend, sváb, zsidó, cigány: heti százhatvannyolc órán át egyebet se csináljanak mint ezt sóhatjtsák: — Oh, ha én kisebbség lehetnék a TESz, a MANSz, a Honszeretet, a Turul és a Karafiáth kultuszminiszter Magyarországon! És a történelem első kedvező jelére úgy fussanak vissza a nyakunkba, amint az éhtyük fut a hízott légy után.

Oh, mit be nem lehet adni ennek a tétova magyar középosztálynak! És így állt elő a kettős gyilkolású eredmény. A szomszéd imperiumok füttyölnek Wilsonra s minden eszközzel szorítják ki a magyarságot a földből, a megélhetésből, a kultúrából; az életből. Mi pedig, öngyilkosságra maszlagolt bódult bűnös magyarok: a nekünk szakadt maradék Magyarország minden stratégiai pontját, a magyar fejlődés minden biztosítékát odapazaroltuk a hódító németség markaiba, meghagyva a zsidónak mindent, amit magáénak hódított. És már legfőbb életünk, lelkünk lelke: nyelvünk uralmát és biztonságát is kikezdtük.

És melyik nemzetiség akar ezért az örült és bűnös öngyilkosságért visszatérni hozzánk?! Melyik nemzetiség kíván egy olyan, gyenge uralom alá jutni, amelyen mások uralkodnak? Az erdélyi, felvidéki, délvidéki németség természetes nehézkedéssel hull a német tenger felé. Az a csekély töredék, mely uralmunk visszakívánja, azért teszi ezt és ez igazán halálos gúny: *mert minket talál a*

*legrövidebb és legbiztosabb útnak arra, hogy a né-
metség uralma alá kerüljön. Van még szerves lény
a világon, mely elhiszi, hogy a természeti erők-
kel úgy vívhatunk meg legsikeresebben, ha tel-
jesen legyengítjük magunkat, ha az élet minden
szerző, szervező és védő eszközét az ellenünk
küzdők kezeibe szolgáltatjuk?!*

4.

De hallgassuk meg Vazult is, a drága magyar hazafi Vazulkát. Akinek azért van szeme, hogy vak legyen, füle, hogy süket legyen. Akinek azért van öt kapuja az élet felé, hogy ne érzékelje az élet nyers valóságait, hanem gonoszul szuggeráló mondatok cuclijából szopjon magába egy öngyilkos maszlag hazafiságot. Ez máris aggódik a hazájáért, hiszen azért olyan mindenre kapha'ő, minden ártó hatalom előtt megbízható jófiú, mert olyan alaposan aggódik azért az ő drága hazájáért. Aggodalmainak hiteles szövege a következő:

1. A legnagyobb veszélynek tartom most: felhánytorgatni a magyar faj sérelmeit, kutatni egyesek magyarságát, külön magyar szervezkedést kezdeni, mert:

2. Ez elidegeníti, ellenségeinkké teheti azokat az idegen származásúakat, akik jóhiszeműen és becsületes szándékkal magyarnak vallják magukat.

3. Örökre elijeszti tőlünk az elvett területek nemzetiségeit. Hogyan kívánjanak visszatérni hozzánk, ha látják, hogy mi még azokat a nemzeti-ségi eredetűeket is visszataszítjuk, akik magyarok akarnak lenni.

4. Mit szól a külföld, mikor mi az idegen imperiumok alá került magyarok elnyomatásáért panaszolunk, ha mi azalatt el akarjuk nyomni a mi nemzetiségeinket?

5. A magyar történelem egész hosszú sorát mutatja a kiváló hazafiaknak, akik idegen eredetűek voltak és mégis nagy szolgálatokat tettek a magyarságnak.

6. Magános, kicsiny faj vagyunk, elpusztulunk Európa színéről, ha nem bővülünk folyton idegen elemekkel.

7. Nem mondom, vannak tényleg némi igazságtalanságok a magyar fajjal szemben Magyarországon. De ezt a kérdést most ki kell kapcsolnunk. Majd, ha visszaszereztük a Kárpáloktól övezett ősi hazát, ha majd újból felragyog Szent István koronája, ha a Kárpátoktól az Adriáig megint hangzani fog az: Isten áldd meg a magyart: akkor megpróbálhatjuk ezt a kérdést is rendezni.

Szép, alkalmas, bölcs aggodalom. Lehetsz belőle egyetemi magántanár vagy a *Honszeretet* ügyvezető titkára. Még német valutát is szerezhetsz vele. Én ezekre a praktikus gyökerű honfi-nyögdelmekre ezt felelem:

1. Az talán közömbös, hogy a magyar sérelmeket felhánytorgatjuk vagy nem. Ezeket a sérelmeket minden oldalról kiáltja, üvölti, sírja és jajgaja maga az élet. Szemedbe döbbszentik minden nap a magyar élet idegenektől elfoglalt hatalmi helyei, a napról napra idegeneknek odaomló föld, vagyon, állás, befolyás. A kiszorított magyarság irtózatos szenvedései a magyar szellemi munkás, a magyar munkás, a magyar parasztság elhagyatottsága. Nem az a probléma, hogy felhánytorgatják-é vagy nem, az, hogy a beteget a difteritisz fojtogatja. Hanem az: hogy a difteritisz fojtogatja a beteget és ha ezt gyorsan meg nem gyógyítjuk: a beteg belehal. Mi nem kutatgatjuk senkinek sem a magyarságát, sem vérvizsgálatokkal, sem levéltári kutatásokkal, Mi elfogadunk magyarnak mindenkit, akiről nem tud-

jük, hogy nem magyar. De a nyilvánvalóan idegen faj fiaival szemben nem tudjuk elkövetni azt az elemi csalást, hogy a magyar fajba sikkaszszuk őket. Ma pedig ilyenek kezében van az ország, a hatalom, és a dicsőség.

2. Kit idegenítünk el, kit teszünk ellenségünké azzal, hogy elesettségünkől, megraboltságunkból igyekezzünk kiemelkedni és megint a saját sorsunk uraivá lenni? Az, aki lelkében, ösztöneiben tényleg magyarrá asszimilálódott, vagy legalább is: értelmével és akaratával őszintén a magyarság mellé akar állani: az épen úgy látja a magyarság tragikus helyzetét, mint mi. Éppen úgy kívánja megváltoztatni ezt a helyzetet, mint mi. Az érteni fogja, hogy mi szervezkedünk magunk közt a magunk sorsa megjavítására és természetesnek fogja találni, hogy ezt a rettentő élet-halálharcot elsősorban a saját egyedeinkkel vívjuk meg. Furcsa magyar hajlandóságú idegen az, aki hántásnak, elijesztésnek veszi azt, ha a magyarság meg akarja szervezni önmagát az életküzdelemre és úrrá akar lenni a saját nehezen megfizetett hazájában. Miben különbözik akkor egy magyar hajlandóságú idegen az idegen imperiumok elnyomóitól? Nem: *elidegeníteni, ellenségünké tenni csak azt lehet, aki test-lelke minden sunyi akaratában már idegen és ellenség s csak valamely párologó konc szagára veszi föl a magyar álarcot.*

3. Eljlesztjük az elvesztett területek nemzetiségeit? Az élet és halál nagy megidézésében beszéljünk őszintén és ne akarjunk mindig egy hazug «'s korcs politikai frazeológia rongyaival eltakarni a legmélyebb természetrajzi valóságokat. Eljeddtek azok már régen és eljeddtek akkor, mikor a Kárpátoktól az Adriáig, a Lajtváztól a Nemeréig csurgott a renegátokat dédelgető asszimilációs poli-

lika. Ez az elijedtség meg volt s Trianon ujjmutatására potenciálisból aktuálisra mozdult csak. És meg volt éppen azért: mert nem a magyarság organikusán kitermelt életformái szerint csináltunk államot és egy határozott irányú nemzeti-ségi politikát, kezeinkben tartva a magyar élet minden irányító gyepplőjét, hanem: renegátoknak osztottuk szét az ország hatalmi helyeit s az ök korcs formáiban, züllött minden a maga útján. Kétzsebű morállal akartunk boldogulni. Ha egy magyar románná, szerbbé, vagy tóttá ficamodott: árulónak és gazembernek kiáltottuk. És talán nem is tévedtünk. De ha az Isten bármily vérű éhes törtetője hétfőről keddre magyarrá korcsult s fogait csattogtatta saját fajtája ellen: az jobb magyar, kiváló hazafi, ünnepelt becsület volt. Hát nem ez a politikai morál volt az elijesztés — az elundorítás? És míg a nemzetiségek lelkében jogos gyűlöletet raktunk magunk ellen ezzel a politikával: pusztult, kiszorult a magyarság, mert neki nem volt ilyen értékesíthető renegátsága.

Melyik egyén boldogul az életharcban és szerez becsülést magának? Az, aki sorsát, dolgait másokra bízva s hazug ténfergéssel várja, hogy mások építsék meg az ő életét? Vagy az, aki a maga eszével, maga akaratával, maga moralitásával, maga tör utat magának s minden életérdekét saját erőivel és eszközeivel tudja biztosítani? Ugye, ez az utóbbi? így van ez a nemzetekkel is. Ha mi meg tudjuk valósítani az új magyar honfoglalást, ha az élet minden terén kezünkbe ragadjuk az irányítást, ha saját erőnkkel meg kezdjük építeni a magyar nyelv, magyar kultúra, organikus magyar történelmi célok egységében az új Magyarországot: az új, erős egyéniségű történelmi alkotó műhelyében szívesen fognak helyet foglalni a történelmi Magyarország népei: mert látni fogják, hogy mun-

kájuk itt talál a legteljesebb védelemre, életük a legtermékenyebb kifejlésre. Az életharcban az erős, az öntudatos, a határozott vonalú egyéniség szövetségét keresi mindenki.

4. Mit szól a Külföld, mikor mi az idegen imperiumok alá került magyarok elnyomatásáért panaszolunk, ha mi ezalatt el akarjuk nyomni a mi nemzetiségeinket?

Először is: itt nem elnyomásról, hanem egy elnyomás megszüntetéséről van szó. A magyarság elnyomásának, kiszorításának, megraboltságának megszüntetéséről a saját hazájában, Abban az országban, melyet ő alkotott, ő épített a vér, a munka, a gondolat, a szenvedés minden emberi és emberfölötti áldozatával, mely minden jog szerint az övé s ahol ő számszerűit is többség. És ha már a jó: *mit szól a Külföld* — nóta szól: mit szól, mit kiált, mit ordít az a Külföld, *ha látja, hogy mi panaszkodunk az idegen impériumok alá került magyarok kiszorításáért és akkor: a minékünk marcangolt kis Magyarországon, ahol a magyar faj több mint nyolcvanpercentes többséget jelent: a magyarság fokként szorul ki az élet minden lehetőségéből s olyan arányban sincs része az ország irányításában, hatalmában, vagyonában, földjében, mintha a legkisebb kisebbség volna?!*

5. És lássuk mármost: mit jelentenek ebben a problémában azok az idegen vérű kiválóságok, akik munkájuk által magyarokká lettek és nagy szolgálatokat tettek a magyarságnak? A Zrínyi Miklósook, Petőfiek, Ipolyiak síb. stb.

Semmit. Pont semmit. Az egynél eggyel kevesebbet. Először is: ezek általában kivételes arányú egyének. Fejlődésük, szellemi megépülésük titka sokkal ismeretlenebb, mintsem elméletet tudnánk építeni rájuk. És különösen: sajátos esetüket nem lehet az átlag emberek nagy tömegére

vonatkoztatni. Azután: sohasem lehet tudni, hogy ezeknek az eseteknek némelyikében mennyi magyar vér volt az ősök végtelen soraiban. Különbösen is: az átlagon felül emelkedő moralitást s a kiváló erejű szellemet igen gyakran vonzza az elnyomott, a megrabolt, az érdemei alá szorított emberség sorsa. A magyar lélek visszazúfolt mély kincsei, az elszilipelt magyar fejlődés e kiváló szellemi erők ösztönös útjává teheték azt, hogy az elfojtott magyar erő felszabadítóivá szegődtek vagy részt vettek a magyarság valamelyik életműhelyében.

De ezek izolált, elég ritka, egyes jelenségek. Kevés a Petőfi és sok a Bleyer Jakab. Az egyikből: ezer évben egy születik. A másiból: egy év alatt ezer. Már pedig: politikát, tsörténelemcsinálást, törvényeket, éleformákat az egyetemességre és nem a kivételes egyes egyedekre alapítunk. Amiért a jeles Ipolyi német származású volt; nem kockáztathatjuk a magyarság biztonságát, jólétét, jövőjét hatszázezer német kezébe, akiknek talán nyolcvan percentje titkos vagy nyílt Bleyer Jakab. Visszont: ha mi egy nagy szociális igazságtétellel megvalósítjuk az új magyar hongfoglalást, ha egy elszánt új foglalással megvalósítjuk a nemzeti munka minden rétegének szociális igazságtételét, ha felébredt alkotó öntudattal megépítjük a magyar nyelv, magyar kultúra, az organikus magyar életcélok egységének nagy történelmi katedrálisait: a Zrínyi Miklós, Petőfi-féle csillagok még ösztönösebb irammal fognak a mi egünk vonzásába sietni.

6. Magános, rokontalan, kicsiny számú faj vagyunk? Igen. Az vagyunk, amint az volt a görög, a római. És éppen ezért nem szabad idegen étvágyak kezébe tenni sorsunkat, ezért kell életünk minden irányító szálát a kezünkbe tartanunk, ezért

kell minden perces éber szolidaritással olyan helyzetet teremtenünk, hogy a magyar bölcső gondatlan bőséggel onthassa a magyar lélek, magyar kenyér, magyar jövő leendő katonáit. Az pusztul el, aki másra bízva életét, aki másokat tesz sorsa uraivá.

7. Az összeomlás első percétől kezdve hirdetem: hogy a legbűnösebb gazság az irredentát belekeverni a belpolitikába s a magyar faj gazdasági, szociális, kulturális sürgető problémáit azzal maszlagolni némára: hogy ez most nem időszerű, ezek most veszélyt jelentenek, ezeket most ki kell kapcsolnunk jogos történelmi követeléseink beteljesüléséig. Ennél butább és gazabb maszlaggal nem lehet gyilkosági kísérletet követni el a magyarság ellen. Az életet nem lehet felfüggeszteni és élni annyit jelent, mint minden nap megbirkózni az élet felvetődő problémáival. Ellenkezőleg: éppen most kell megmutatnunk életrevalóságunkat és itt, a nekünk hagyott szigeten kell tanúságot tennünk: mit tudunk, hogyan oldjuk meg régtől esedékes problémáinkat. Még saját véreink sem fognak visszakíváncozni egy pipogya hülye fajhoz, mely biztonsága, kenyere, jövője, minden értékét hódító idegenek birtokában hagyja, mely még nyelve uralmát sem tudja megőrizni és túri, hogy a szociális igazságtalanságok megfojtsák a termő munkát. Viszont: a munka idegenvérű néprétegei is szívesen fognak a magyar nyelv, a magyar kultúra, a magyar történelmi célok egységének műhelyébe sietni: ha egy saját erejét (tudó, acélszolidaritású magyarság sorsa minden gyeplőjét a saját kezébe veszi és úgy irányítja a történelem kerekét, hogy a magyarság uralma a munkának a legnagyobb védelmet, a szociális és kulturális fejlődésnek a legtermékenyebb lehetőséget jelentse. És külpolitikáját úgy építi, hogy az a kisnemzetek életének köl-

csönös biztosítását jelentse bármily elnyomó hatalom ellen.

5.

A Wilson titkos bombájú pontjaival itt szembe helyezem a nemzetiségi kérdésnek azt a megoldását, amely egyetlenül tekinthető a magyarság, a magyar életérdekek, a magyar történelmi munka organikus megnyilatkozásának. És amely egyszersmind termékeny politikai elv és nem fenyegeti bábeli zavarral az emberiség fejlődésének egységes történelmi műhelyeit. Viszont: nem bánt semmi egyetemes emberi igazságot sem.

A nemzetiségi kérdést Magyarországon a kollektív és az individuális elv helyes viszonyára építjük. És így a nemzetiségi probléma megoldása egyik szerves kiegészítője lesz annak az egyetemes politikai elvnek mely a magyar élet formáit az élet minden terén megszabja.

A kollektív elvből következik:

1. A magyar történelmi műhely, a magyar állam minden egyede tagja az egységes magyar kultúrának. Tehát: a magyar nyelv az állam minden polgárára anyanyelvi tökéletességgel kötelező. A magyar élet bármely pontján csak olyan közhivatalnok működhetik, aki magyar középiskolában vagy magyar főiskolán szerezte képesítését. Ezt az évek lassú, állandó nevelésében megvalósuló képe­ sítést csupán vizsgák utólagos letevésével helyettesíteni nem lehet.

2. Minden köz-jellegű téren a magyar nyelv kötelező, csak a magyar nyelv használható. Udvartartás, törvényhozás, mindenféle közhivatalok, hadsereg s bármily fegyveres alakulat (rendőrség, folyamőrség, stb.), bíróságok, közlekedés stb. stb.

3. Az Állam köteles gondoskodni arról hogy minden egyes, bármily környezetben élő magyar

gyermeknek magyar iskoláztatás álljon rendelkezésére.

3. Az egyházak kötelesek minden olyan egyházközségben magyarnyelvű istentiszteletet is tartani, ahol bármily csekély számú magyar hívek is vannak.

4. Bármily erőhatalmi vagy közérdekű alakulat csak az illető egyetemes magyar szervezettség kebelében szervezhető és csak a magyar nyelvet használhatják (levente-alakulatok, cserkészek, tűzoltóság, stb.).

5. A népiskolák nyolc osztályában magyar gyermekeket semmi idegen nyelvre sem szabad tanítani semmilyen jellegű községben,.

6. A nemzetiségekkel kevert vidékeken a közösséget képviselő közegek csakis magyarok lehetnek. (Főispán, alispán, főszolgabíró, szolgabíró, jegyző, hatósági orvos, szülésznő, hatósági mérnök stb. stb.)

7. Az ország területén történő birtokeiadásokat, vételeket, parcellázásokat, telepítéseket egy állami szerv a magyarság szempontjából felül vizsgálja és megszabott keretek közt irányítja.

Az individuális elvből kövekeznek: Minden nemzetiség a maga faji kultúráját és nyelvét is szabadon művelheti. Erre a célra művelődési egyesületeket, népiskolákat alapíthat. Az állami népiskoláknál, ha valamelyik nemzetiség létszáma legalább huszonöt percentet tesz ki és kívánja: az állam köteles gondoskodni, hogy az illető nemzetiségű gyermekek vallásra saját nyelvükön oktattassanak a nyelvük nyelvtanának oktatásában is részesüljenek. A faji kultúra magasabb elemeinek megismertetése az illető nemzetiségi társadalomnak gondja.

6.

Tudom: hogy ez az odavetett vázlat rémületre borzítja az öntudatja vesztett, oldott szolidaritású, ezer romlással romlott, halálosan megmaszlagolt magyar középosztályt. Pedig az élet és felszabadulás egyetlen útját mutatja. A mi egészen sajátos helyzetünknek egészen sajátos életformákra van szüksége és ezt kellő öntudatos és erélyes politikával a külfölddel is meglehet értetni. Olaszországnak, Franciaországnak, Angliának nem lehet ellenszenves az, ha itt a német özönnek egy hatalmas egységes magyar fejlődés és sajátos magyar kultúra vet gátat. És Kelet-Európa németjeire ez sokkal kevesebb veszélyt jelent, mint egy mindenü elárasztó szláv kultúra. Minden csak a mi bátorságunktól és szolidaritásunk erejétől függ.

7.

És most újból — és bizonyára nem utol jára — ide mutatom, hogy mostani esett helyzetünkben milyen jogtalanságba süllyedt a magyarság. Bár égnének rá e sorok a lelkekre, mint halálos szégyen, mint meggyalázó korbács ütése. Hogy jöjjön az öntudatra ébredés, az összefogás, a honfoglaló akarat nagy megindítása.

Ha a magyar feljajdul Magyarországon, azon a Magyarországon, melyet még Trianon is a magyarságnak ítelt, a kiszorított, alacsony gazdasági és szociális helyzetbe süllyesztett, a jövő. az érvényesülés lehetőségeitől meglopott magyarság sérelmeiért: az bántás a német vagy zsidó kisebbség ellen, az megbontása a nemzeti egységnek, az irreudenta bűn: azt a magyart el kell némítani.

Ha az ország uralmi helyeit kezükben tartó német vagy zsidó kisebbségek ravasz panaszokkal és új évágyú követelésekkel állanak elő: az nem bántás a magyarság ellen, az cementezi a nemzeti

egységet, az előkészíti az irredenta győzelmét: az jeles wilsoni ténykedés: azt okvetlenül meg kell hallgatni.

Tehát: ha a magyar felszólal a német és zsidó faj gazdasági, szociális és politikai hegemoniája ellen és ha csak annyi jogot és érvényesülést kíván magának Magyarországon, amennyi a legkisebb kisebbséget is megilleti: az Wilson-ellenes néptiprás, sőtét középkor, nemzetgyilkolás és más eféle. Ha a gazdasági, szociális, politikai hegemoniát kezükben tartó német és zsidó kisebbségek étvágya még többet, mind többet követel: az tej jel-mézzel megkent egyedül bölcs és megváltó *nemzeti politika*.

Ha a német, a zsidó vagy bármely faj szervezkedik maga közt gazdasági, szociális, kulturális érdekeinek védelmére és ellátására: az emberi jog, nemzet-vakolás, delejes patkó az elvett részek felé és Salamon-ragyogású wilsoni kunkor. Ha a magyar faj csak gondolni mer ilyen szervezkedésre: az Gyűlölet, kisebbség tiprás, nemzetrombolás, az elvett területek elnyomása és Wilson tata heves megforgatása nehezen megérdemelt sírjában.

Nem joggal kérdezheti ezekután az ember: mi előnyösebb: Prokruszesz lenni abban a bizonyos ágyban, eretnkséggel gyanúsított fogoly lenni a spanyol inkvizíció valamelyik szíves vendéglátásában, vagy nemzeti politikás magyar lenni abban a Magyarországon, mely valaha minden jogon a magyaroké volt?

*

Sokszor teszik föl szerencsétlen középosztályunk Vazuljai a kérdést nekem: hiszek-e annak az új magyar honfoglalásnak a megvalósíthatásában, melyet hirdetek. Ez a kérdés nagyobb és szomorúbb csoda előttem az emberélet minden más írtázatos csodájánál. Az a gondolatrendszer, mely-

lyel én a magyarság új honfoglalását meg akaróin valósítani: nemcsak természetrajzilag az egyetlen természetes megoldása a magyar problémáknak, nemcsak az egyetlen lehető út az élet felé: de minden, gondolata a világ minden egészséges népének már rég közhellyé gyakorlatiasult, bevált igazság. És ami fajtánk aránylag csekély számát illeti: a csekélyebb számú írek a nagy angol világbirodalom kezéből magukhoz tudták ragadni sorsuk intézését, a nem is maroknyi, hanem gyűszűnyi baszkok pedig mind komolyabb kilátással küzdenek a maguk külön történelmi életéért. Csak nekünk volna lehetetlen az, ami minden élni akaró fajnak lehetséges?! Én éppen az általam hirdetett utat látom az egyetlen lehetőségnek a magyarság számára. Minden más ténfergés képtelen agyrém. És a legképtelenebb, a minden képzeleten túlronto, minden természetrajzi törvényt megcsúfoló örület: a mai helyzet, melynek fenntartása csak végleges katasztrófát idézhet elő az egészséges valóságok világában.

Utálom az olcsó optimizmust és egész lelkialkatomat egy velem született heroikus pesszimizmus határozza meg. De minden életemmel hiszem: hogy az általam hirdetett út az akarat, bátorság és szolidaritás együttes erejével megakadályozhatatlanul megvalósítható. De mindenekelőtt a mai beteg, oldott hitű, gyáva és halálosan át meg átmaszlagolt középosztálynak helyébe kell új középosztályt teremtenünk a magyar parasztság és magyar munkásság arravaló egyedeiből. A magyarság új történelmi műhelyét csak azokkal lehet megépíteni, akiket a munka és a szenvedés ránevelt a szolidaritás és heroizmus nagy próbáira.

Városmajor, 1936. november hó 12-én